

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 570/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., K., zastúpenej advokátkou JUDr. V. B., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 1 Er/2133/2012-42 z 12. júla 2013 vo výroku, ktorým námietky povinného proti exekúcii vo zvyšku zamietol, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Er/2133/2012-42 z 12. júla 2013 vo výroku, ktorým námietky povinného proti exekúcii vo zvyšku zamietol.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe rozsudku okresného súdu č. k. 18 C/42/2011-51 z 10. júna 2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co/350/2011-78 z 13. decembra 2011, bola sťažovateľke (vystupujúcej v procesom postavení odporkyne) uložená povinnosť vypratáť nehnuteľnosti, a to „*pozemky parcela KNC č. 7933 o výmere 11768 m², parcela KNC č. 7629 o výmere 1037 m², parcela KNC č. 7772 o výmere 5407 m², všetko v k. ú. Ž. a pozemok parcela KNC č. 1472/1 o výmere 143268 m² v k. ú. Z.*“, a odovzdať ich navrhovateľovi – mestu Ž. (ďalej len „navrhovateľ“) v pôvodnom stave, a to v lehote do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku (túto nadobudol 7. februára 2012, pozn.). Navrhovateľ sa domáhal vypratania nehnuteľností z dôvodu, že sťažovateľka mala na základe nájomných zmlúv na častiach pozemkov špecifikovaných v jednotlivých nájomných zmluvách umiestnené reklamné zariadenia – bilbordy, ktoré po skončení nájmu neodstránila. Z dôvodu nesplnenia uloženej povinnosti sťažovateľkou podal navrhovateľ súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, pričom exekučným titulom boli práve uvedené rozsudky všeobecných súdov.

Proti upovedomeniu o začatí exekúcie z 11. septembra 2012 vzniesla sťažovateľka 28. septembra 2012 námietky proti exekúcii, ktoré smerovali proti vyprataniu v exekučnom titule označených parciel a proti vymáhaniu trov konania v sume 99,50 €.

Svoju prvú námietku sťažovateľka odôvodnila tým, že v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov sú predmetné reklamné zariadenia považované za stavby, a tie ako nehnuteľnosti nemožno vypratáť. Podľa jej názoru exekúciou vypratáním nehnuteľnosti možno dosiahnuť len odstránenie hnutelných vecí z nehnuteľnosti, čo možno vyvodiť aj zo znenia § 182 a § 183 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Pri reklamných zariadeniach prichádza

do úvahy iba ich odstránenie demolačnými prácami, a preto nemožno hovoriť o ich vypratání z pozemkov, ale iba o ich odstránení, čo však exekučný titul sťažovateľke neukladá. Sťažovateľka ďalej namietala, že hoci jej bola exekučným titulom uložená povinnosť vypratať pozemky v celej ich výmere, v skutočnosti jej patriace reklamné zariadenia zaberajú iba časť týchto pozemkov a na zvyšnej časti uvedených pozemkov sa nachádzajú reklamné zariadenia iných osôb, ako aj iné hnutelné veci. Okrem toho sťažovateľka vytýka exekučnému titulu aj to, že z významu slova „odovzdanie“ vyplýva, že sa môže týkať len hnutelných vecí, ale nie pozemkov.

Námietku týkajúcu sa vymáhania trov konania v sume 99,50 € sťažovateľka odôvodnila tým, že exekučným titulom nebola zaviazaná na ich úhradu, ale naopak, bolo rozhodnuté, že navrhovateľovi sa náhrada trov prvostupňového ani odvolacieho konania nepriznáva.

Okresný súd uznesením č. k. 1 Er/2133/2012-42 z 12. júla 2013 (okrem iného) rozhodol tak, že námietkam sťažovateľky proti exekúcii v časti o vymoženie sumy 99,50 € vyhovel a námietky sťažovateľky proti exekúcii vo zvyšku zamietol.

Sťažovateľka sťažnosťou doručenou ústavnému súdu napadla výlučne druhý výrok rozhodnutia okresného súdu, ktorým jej námietky proti exekúcii vo zvyšku zamietol. Podľa jej názoru takéto rozhodnutie okresného súdu nie je v súlade s požiadavkami kladenými na spravodlivý súdny proces a predstavuje protiústavný zásah do jej práva na súdnu ochranu. Sťažovateľka naďalej zotrváva na svojom názore a považuje exekučný titul za nevykonateľný z dôvodov obsiahnutých už v jej námietkach proti exekúcii, ktoré v sťažnosti duplicitne opakuje. Sťažovateľka tvrdí, že napadnuté rozhodnutie/výrok okresného súdu neobsahuje dostatočné a zrozumiteľné odôvodnenie, v dôsledku čoho ho možno považovať za nepreskúmateľné, arbitrárne a svojvoľné, ktoré nedáva odpovede na otázky podstatné a významné pre rozhodnutie vo veci samej ani na argumenty sťažovateľky uvedené v námietkach proti exekúcii.

Sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením okresného súdu č. k. 1 Er/2133/2012-42 z 12. júla 2013 vo výroku, ktorým námietky povinného proti exekúcii vo zvyšku zamietol, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie/výrok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 €.

Sťažovateľka zároveň požiadala o vydanie dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia/výroku okresného súdu, čo odôvodnila tým, inak by na jej strane došlo k nenapraviteľnej ujme, keďže súdny exekútor bude môcť exekúciu vypratáním nehnuteľnosti vykonať a v zmysle § 181 ods. 4 Exekučného poriadku odstrániť jej patriace reklamné zariadenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 1 Er/2133/2012-42 z 12. júla 2013 vo výroku, ktorým námietky povinného proti exekúcii vo zvyšku zamietol.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa ňou domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia/výroku okresného súdu z úplne rovnakých dôvodov, aké obsahovali už jej námietky proti exekúcii, pričom tieto v podstate smerujú proti exekučnému titulu, ktorý sťažovateľka považuje za (ňou) nevykonateľný, avšak na druhej strane pripúšťa, že súdny exekútor ho bude schopný vykonať.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka o ústavný prieskum právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, nepožiadala, a v sťažnosti ani neuviedla, prečo tak v lehote vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neurobila. Vychádzajúc z uvedeného sa preto aj námietka sťažovateľky, že v základnom konaní pred všeobecnými súdmi nedostala odpoveď na otázky podstatné a významné pre rozhodnutie vo veci samej, javí ako irelevantná.

Keďže z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, v danom prípade nepovažoval túto za potrebné duplicitne citovať.

Na doplnenie ústavný súd pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Ústavný súd konštatuje, že predmetná sťažnosť je založená výhradne na neúspechu sťažovateľky v konaní pred všeobecnými súdmi, s právnymi závermi ktorých nesúhlasí, a ako taká je zjavne neopodstatnená.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (s. 3 – 5) vyplýva, že okresný súd vyčerpávajúcim spôsobom reagoval na všetky argumenty sťažovateľky uvedené v jej námietkach proti exekúcii. Pre posúdenie danej veci ústavným súdom je však relevantný právny záver okresného súdu o zamietnutí týchto námietok odôvodnený tým, že

„Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku (EP): Povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia nepripustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Povinný nenamietal žiadnu novú skutočnosť, ktorá by po vzniku exekučného titulu spôsobila prekážku v exekúcii. Povinný namietal nesprávnosť exekučného titulu, resp. formálne znenie výroku, ktorý je nevykonateľný... Nemožno vylúčiť ani existenciu právoplatného exekučného titulu, ktorý nemožno vykonať pre jeho nepresnosť, vecnú nesprávnosť, chýbajúcu právomoc rozhodovať o veci a pod. V danej veci však o taký prípad nešlo...

Úvahy o tom, či výrok mal znieť na odstránenie vecí alebo inak, je pre posúdenie vecí zbytočnou úvahou o tom, ako by mal znieť zákon. Účastníci sa dohodli na nájme pozemku aj s vymedzením účelu jeho využitia - umiestnenie reklamných panelov. Ak nájom skončil, bol povinný zviazaný exekučným k titulom k tomu, aby pozemky vypratá a odovzdal ich v pôvodnom stave. Znamená to, že jednak mal povinný odstrániť panely a jednak uviesť pozemok do pôvodného stavu (teda zarovnať jamy po nosičoch panelov, odstrániť zvyšky stavebného materiálu a pod.). Spôsob odovzdania môže byť uskutočnený zápisnične, prípadne aj na mieste samom, kde sa môže overiť za prítomnosti strán, že k odstráneniu panelov aj úprave terénu do pôvodného stavu došlo.

Súd v tom nevidí nijaký problém a zo strany povinného ide o zbytočný a účelový teoretický rozbor slov, hľadanie iných (niekedy aj synonymických) pojmov...

Zo správania povinného v základnom konaní a exekučnom konaní je zrejmé, že povinný sa snaží dosiahnuť aspoň časový odklad a jeho obrana sa stupňuje, ide však o účelový postup... V exekúcii už spochybní takmer všetko a vytvára dojem bezradnosti kvôli tvrdenej nevykonateľnosti exekučného titulu.

Skutočný problém bude asi to, čo naznačil oprávnený – nepredĺženie nájmu, zmena legislatívy (cestný zákon a reklamné panely pri komunikáciách, náklady povinného spojené so zriadením panelov).“.

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu popiera aj tvrdenie sťažovateľky, že z jeho strany nedostala odpoveď na svoje argumenty uvedené v námietkach proti exekúcii.

Vychádzajúc zo sťažnostných námietok sťažovateľky ústavný súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia/výroku okresného súdu dospel k záveru, že ho nemožno

považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý súdny proces, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právnych záverov okresného súdu vyjadrených v jeho rozhodnutí. Skutočnosť, že konanie pred všeobecným súdom neskončilo podľa predstáv sťažovateľky, sama osebe nie je právnym základom na namietnutie porušenia jej práva na súdnu ochranu sťažnosťou podanou ústavnému súdu, pretože, ako bolo uvedené, označené právo v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím/výrokom okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2013